

פרשת ויגש

תשפ"ג

גליון ק"ב

אם ה' לא רוצה - אז לא רואים, לא שומעים ולא מבינים

תמהים אבל עדיין אין זה ברור להם, כיצד יתכן שדבר כה פשוט נעלם מעיניהם???

"מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי ה' " (שמות ד יא)

עונה הרב דרוק יסוד עצום, וזה הפינטלע של כל אריכות הדברים הזאת שהתורה מאריכה כל כך הרבה בסיפור זה. בכדי ליישב את כל התמיהות האלו צריך לומר יסוד אחד פשוט מאוד, כאשר הקב"ה רוצה שלא ידעו ולא יכירו הרי הוא סוגר את העיניים ואת המוח, הכל עושה הקב"ה, שהרי מה שהאדם מכיר את קרוביו ומכיריו אינו דבר טבעי, אלא הוא רצון ה"ת שפועל רגע ורגע שיכירם, ולכן הוא מכירם, אבל כאשר לפתע רגע אחד מחליט הקב"ה שאינו רוצה שיכירם, הרי מיד באותו רגע ניטל ממנו כח ההכרה ואינו מכיר כלל. ולמדנו מכאן, שגם הדברים שנראים לנו טבעיים ביותר, הרי הם מעשי של ה"ת בכל רגע ורגע, ולכן הגזירה אמת והחריצות שקר, שהרי הכל מאתו יתברך, ואף כל פעולה שנראית לנו טבעית ביותר אינה אלא מחמת רצון הבורא. כיון שרצה הקב"ה שיתקיימו חלומותיו של יוסף, הרי הוא עשה שאף הדבר הטבעי ביותר שאחים מכירים את אחיהם, לא יקרה כאן והאחים לא יחושו כלל ולא יעלו על דעתם צד כזה שיוסף הוא העומד לפניהם, אפילו שכל הסימנים הטבעיים של עניו זה הורו כן, כי רצונו של ה"ת היה שלא יכירוהו עדיין ולכן הם לא הכירוהו. עכ"ל.

מ"ה למעשה?

כאשר האדם מכיר ביסוד זה, הרי הוא הרבה יותר רגוע ושלו ושוהר עליו "מנוחת נפש הבוטה", לא 'ראובן' עשה, ולא 'שמעון' התכוין, ולא 'לוי' לקח - הכל הכל זה הקב"ה "מבלעדי עזרתך, אין עצה וישועה..."

מ"ה למעשה

התחזקות בעבודת ה'...

לע"נ מ"ה הרני אסן מירון
ג' הרני אסן קרלין, ובל מרני ישראל

שדוקא שמעון נבחר להיות בבית האסורים והם עדיין אינם קולטים שמדובר ביוסף שיש לו חשבון אישי עם שמעון.

י. כאשר בני יעקב מספרים לאביהם (מג, ז) "שאל שאל לנו האיש לנו ולמולדתנו" ביאר רש"י: "לנו ולמולדתנו למשפחותינו, ומדרשו אפילו עצי עריסותינו גילה לנו". והנה אחר שהם רואים שגילה להם עצי עריסותיהם הם עדיין אינם קולטים שמוכרח להיות ממישהו שחי אתם בתוך משפחתם, והם הלא יודעים שיוסף נמכר ויכול להיות שהוא במצרים, ועדיין הם אינם מבינים שמדובר ביוסף.

יא. סיפור הכסף החוזר באמתותיהם לא מעורר אצלם סימן תמיהה על הענין והבנה שאולי אחיהם יוסף משיב להם כגמולם. גם כאשר הם שואלים את יוסף על ענין המטמון הם מקבלים את תשובתו (מג, ט) "שלום לכם, אל תיראו, אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם מטמון באמתותיכם, כספכם בא אלי". **הדברים תמוהים כיצד הם קונים תירוץ בלתי מסתבר זה על מטמון הנשלח להם משמים,** והם לא מבינים שיש כאן אדם שמעניש אותם לאורך כל הדרך בסביבה מסוימת. כיצד דברים אלו מתקבלים אצל כל האחים בצורה שוה ואף אחד לא מתעורר לחשוב על ענין זה?...

יב. גם לאחר השתלשלות כל הענין והמשכו, כאשר הם יורדים בפעם השנייה למצרים, וכבר משתחווים פעמיים ליוסף, אף אחד מהם לא העלה את ההשערה אולי העומד לפניהם הוא יוסף, והלא הם זכרו היטב את חלומותיו של יוסף שבעבורם הם שגאוהו כל כך ומכרוהו, **והנה החלומות מתגשמים לעיניהם והם עדיין אינם קולטים שקיומם של החלומות לפנייהם.**

יג. לאחר מכן כאשר הוא מכין את סעודתו עמם נאמר (מג, טז): "טבוח טבח והכן", ומפרשת הגמרא (חולין צא.) "אמר רבי יוסי בן רבי חנינא, מאי דכתיב וטבוח טבח והכן, וטבוח טבח - פרע להם בית השחיטה, והכן - טול גיד הנשה בפניהם". רואים הם שדואג יוסף להראות להם את כשרות המאכלים והם עדיין אינם מבינים שמדובר באדם כמוהם שנוהג את מנהגי הכשרות שלהם ואינו סתם איש מצרי.

יד. עוד נאמר בענין הכנת הסעודה (מג, לב): "וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האוכלים אתו לבדם כי לא יוכלון המצרים לאכל את העברים לחם כי תועבה הוא למצרים". כאשר הם רואים שהוא מתנהג אחרת מהמצרים ואוכל לבדו, והם עדיין אינם קולטים שאיש עברי הוא...

טו. טו. התמיהה הראשונה שמתעוררת אצלם היתה לאחר שהסבו לסעודה, ונאמר (מג, לג): וישבו לפניו הבכור בכבודו והצעיר כצעירתו", ועל זה נאמר "ויתמהו האנשים איש אל רעהו", כאן לפתע הם תמהים, אבל עדיין הם אינם קולטים ואינם חוששים שאולי יוסף אחיהם לפנייהם, **אכן הם**

וַיָּרָא יוֹסֵף אֶת אָחָיו וַיִּכְרַם וַיִּתְּנֵם אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אִתָּם קִשּׁוֹת וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם מֵאֵין בָּאתֶם וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן לְשִׁבְרֵי אֶבְרָם וַיִּכְרַם יוֹסֵף אֶת אָחָיו וַיָּחֵם לָא הִפְרָחוּ". (בראשית מב ז-ח).

פירש"י: "ויכר יוסף וגו' - לפי שהניחם חתומי זקן. והם לא הכירוהו - שיצא מאצלם בלא חתימת זקן, ועכשיו בא בחתימת זקן.

כותב מו"ר הגרי"מ דרוק שליט"א: (אש תמיד) הנה יש לתמוה בענין זה שאחי יוסף לא הכירו את יוסף כמה וכמה **תמיהות עצומות:**

א. כיצד יכול להיות שהם לא הכירוהו כיון שיצא מאצלם בלא חתימת זקן, והלא הם היו אחים של יוסף, ואף אם הניחוהו בלא חתימת זקן, אבל כיון שהם גדלו באותו בית במשך שנים רבות, כיצד יכול להיות שלא היתה להם שום טביעות עין של קול או מראה להכיר את יוסף?

ב. ביותר תמוה, שהרי יוסף היה בדמות דיוקנו של אביו יעקב אבינו, כמבואר בדברי רש"י (לג, א) שהיה זיו איקונין של יוסף דומה לו, וכיצד אחי יוסף לא זיהו אותו מחמת דמותו של אביהם?

ג. כל המעשה שהיה שם הוא תמוה, כיצד לא קלטו האחים שיוסף הוא האיש העומד לפנייהם, כיצד לא התעוררו אצלם שום סימני שאלה על תפיסתם והאשמתם בריגול, שהרי אמר להם יוסף ש"ערות הארץ באתם לראות" - שהרי נכנסתם בעשרה שטרי העיר, למה לא נכנסתם בשער אחד, וכיצד לא הבינו שטופלים עליהם במכוון עלילת שוא, שהרי באמת נכנסו בעשרה שערים, ולפתע הואשמו כולם בריגול?

ד. לא מובן מדוע המשנה למלך הוא זה שטופל עליהם האשמה זו ולא שאר אנשי המלוכה, וכי תפקידו של המשנה למלך לטפל בעניני הריגול של הארץ?

ה. עוד לא מובן, אם באמת הוא חושש שהם מרגלים כיצד מסכים שחרור אותם כדי להביא אוכל לביתם, שחרור זה מכריח שאין הוא באמת חושש אותם למרגלים, כיצד הם לא רואים שסיפור מוזר ביותר לפנייהם?

ו. כאשר הם שבים בפעם השנייה למצרים שואל אותם יוסף "השלום אביכם הזקן אשר אמרתם העודנו חי", מה פתאום מתעניין המשנה למלך בחייו של אבי החשודים כמרגלים, מדוע הוא מתעניין בהם כל כך אם הם באמת חשודים כמרגלים. **כל התמיהות האלו שלכאורה כל אחד היה צריך להכריח את המוסקא המתבקשת שמדובר בסיפור שונה ולא אמיתי לא מביא אותם לחשוד במאומה, זהו דבר פלא...**

ז. יוסף אמר להם: "הוא אשר דיברתי מרגלים אתם". וביאר רש"י: "הוא אשר דיברתי אליכם להרוג בני העיר באתם, מנחש אני בביעי שלי ששנים מכס החריבו כרך גדול של שכם". כאשר אחי יוסף שומעים דבר זה, כיצד הם לא מבינים שמוכרח להיות שיוסף הוא העומד לפנייהם, והרי הם לא האמינו בכישוף, **ומוכרח הדבר שיש לו ידיעה מוקדמת בענין,** צירוף נתונים אלו מכריח אותם בשכל הישר להבין שמדובר ביוסף אחיהם, והם עדיין לא חושדים ולא מבינים?

ח. כאשר אומר להם יוסף (מב, יח) ביום השלישי "זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא", רואים הם שמזכיר שם שמם בפניו, והם עדיין אינם קולטים שמדובר באחיהם?

ט. לאחר מכן כאשר יוסף אוסר את שמעון בלבו, ביאר רש"י הטעם: "הוא השליכו לבור, הוא שאמר ללוי "הנה בעל החלומות הלזה בא". האחים רואים דבר בלתי מובן כזה

א' גיט ווארט
מאגזינים המשפיעים והמגדלים שליט"א

סירת צעצוע שנפלה מהשמים...

כידוע 'מנהג ישראל תורה' - וכך עם תחילת ימי בין הזמנים [זמן הבינים] תשפ"ב, מצאתי את עצמי ביחד עם צאצאי שיחיו בעז"ה משכשך במימי הכנרת. לפתע... לידנו באגם שטה לה לאיטה סירת צעצוע קטנה הנשלטת על ידי 'שלט רחוק'.

הילדים לא ידעו בדיוק מה זה, ושאלו אותי, "מה זה?" אמרתי להם; נפלה האוניה מהשמים, ועכשיו היא שטה, ונוסעת הלך וחוזר הפלא ופלא...

אבא, באמת? (תמימות סהרה של ילדים...)

- מה נראה לכם, אוניה נופלת מן השמים ושטה לבד? - לא!

או אז הצבעתי להם על החוף, שם עמד אדם ובידו 'שלט רחוק', אתם רואים אותו? זה האוניה שלו, הוא הכניס אותה למים, ומשיט אותה בעזרת ה'שלט רחוק' שהוא מחזיק בידו...

מיסר ההשכל זועק לשמים, "אוניה קטנה ברור אפילו לילדים שלא נופלת מהשמים, אלא יש לה מנהיג. ואנשים ושאר דברים שמתרחשים בעולם, האם אין להם מנהיג, יש מנהיג לבירה!!!

בה אנו הוי"ו מעשה מחוק באמונה ובטחון

"איה הקדשה - היא בעיניי..."

קראנו בפרשת 'וישב' 'איה הקדשה היא בעיניי...'. צדיקים רימזו בפסוק זה יסוד גדול, איה הקדושה? היכן המפתח לכל ענייני הקדושה של האדם לטוב ולמוטב, 'היא בעיניי', אם אדם שומר על עינו כולו קדוש, ואם ח"ו להפך... פרשיות אלו של 'יוסף הצדיק' בוגרות בענייני קדושה, ו'שמירת העיניים' - והכנה לשוברים' - לפנינו מעשה נורא ממון 'השבט הלוי' צוק'ל.

לפני חמישים שנה (תשכ"ט) יצא, מרן בעל השבט הלוי צוק'ל, מסיבות בריאותיות, לנפוש בעיה"ק צפת בחדשי הקיץ - פתח וסיפר בנו הרה"ג רבי מרדכי אלימלך שליט"א. "רוב היום ישב אבי על לימודיו מתוך שקידה עצומה, ושעה אחת ביום הקציב כדי לקיים את 'מצוות היום' - לשאוב אוויר צח בהרי צפת והגלילות שעה אחת. ותיכף חזר ללימודיו הקדושים".

"הסדר היה" - מספר הבן - "שאבי היה לוקח עמו לכל מקום כמה מספריו, על-מנת לעסוק בהם בעת השפאציר - טיול. לא קרה מעולם שאבי יצא לדרך מבלי ספר. "בעת הטיול היה דרכו מפקידה לפקידה לעצור ולפוש מעט תחת עץ מזדמן, ולנהל שיח תורני עם הסובבים והמלווים, או אפילו לומר כמה מזמורי תהילים מתוך השתכחות הנפש בחיק הטבע.

"באחד הימים יצאנו לדרך על-מנת להגיע להר מירון, להשתטח על הציון הקדוש של התנא האלוקי ועוד. באותו

"לתומי חשבתי שהסיבה לסירובו היא חשש הסכנה שבנסיעה, והבהרתי לאבי שהנהגה יודע מהסכנות הטמונות בדרך, וכבר הודיע שיהיה זהיר מאוד וישגיח בשבע עיניים... אך אבי רק הסביר לי: "לא חשבתי על הסכנה הגשמית שבנסיעה. מבייני תהליכים על הסכנה הרוחנית, הגדולה בהרבה מזו הגשמית, הטמונה בביקור במקום שהוא בשעה זו. 'מדובר במקום הומה מבקרים - מכל המינים ומכל הסוגים. מי יודע מה עורכים שם בשעת לילה שכזו, וכיצד הוא נראה עתה?... חוששני עד למאוד לעיניכם הקדושות של ינצוקו חלילה" - סיים הרב וואנר להשיח לבנו.

"אבל מה יהיה על התהילים היקר?" - הוספתי ושאלתי את אבי, ששוב העמיד אותי, בבהירות ובנחרצות, על סדר-העדיפות האמיתי שבלבו הטהור: "עדיף לי לאבד כמה וכמה ספרי תהילים כאלה, מלאבד קצת מקדושת עיניך!"

"בראותי את נחרצותו, פניתי לעלות על יצועי, מתוך חשש ודאגה על ספר התהילים יקר-הערך.

"למחרת בבוקר, תיכף לאחר תפילת שחרית, יצאנו לדרך עם הנהג, ואכן - את אשר יגורנו בא. ספר התהילים היקר לא נמצא, די זרים שלטה בו והעלימתו מאתנו".

"חלפו 35 שנה. השנה שנת תשס"ג.

"אבי שהיה לצורך מנוחה בהרי אוסטריה. באחד הימים נכנס לחדרו גביר אחד הודיע לאבי שברצונו להעניק לו דבר-מה.

"לשאלתו על אבי הוציא הלה מכיסו את ה... תהילים שנאבד לפני 35 שנה ומסרו לידי אבי. 'ספר תהילים זה קניתי זה עתה מידי סוחר עתיקות, ומיד כשפתחתי אותו ראיתי את שמו של הרב מתנוסס עליו', סיפר, 'ומייד שמתי פעמי לכאן כדי להחזיר אבידה לבעליה!"

"ואבי - יותר מששמח על עצם החזרת האבידה, שמח על גילוי ההשגחה המופלאה" (מתוך הספר 'לא שבט הלוי הלבד').

"וישבת קדשך כאהבה וברצון הנחלתנו"

דברים נפלאים ברוממות שבת קודש - כתב הגה"צ ר' דן סגל שליט"א (מסילת ישרים - עם ביאור חובת האדם).

שבת קודש - היא אות בין הקב"ה ובין עם ישראל, והיא מתנה טובה שנתן הקב"ה לכלל ישראל, וכדאיאת בגמרא (שבת י:): 'אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גגיו ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיעם'.

שואל ר' דן: וכי כל שאר המצוות שבתורה הם לא 'מתנה טובה'?

אלא שחיבה יתירה יש לשבת קודש, שכל דין וכל מצוה ממצוותיה של השבת היא בחינת 'מתנה טובה', והאדם צריך להרגיש את נועם קדושת השבת, וכמה הפליג הזוהר הקדוש במעלת לימוד התורה הקדושה בשבת, וכן הביא המשנה ברורה (ד: א:): 'כתבו הספרים בשם הזוהר שמצוה על האדם לחדש חידושי תורה בשבת. ומי שאינו בר הכי לחדש, ילמד דברים שלא למד עד הנה'. והדברים קל וחומר, ומה מי שמענג את השבת באכילה ושתייה, אמרו עליו (שבת קיח:): 'כל המענג את השבת נתנין לו נחלה בלי מצרים', על אהת כמה וכמה מי שלומד ומתייגע בתורה בשבת, כמה גדולה מעלתו וכמה רב שכרו. כך גם גדולה מעלת התפילה בשבת. וכן כל דבר ודבר בשבת הוא עולם אחר. לכן חובה על כל אדם לבדוק ולבחון את עצמו, מהי השבת בשבילו. האם השבת אצלו היא מקור לקדושה, או שכל מעשיו הם בבחינת 'מלומדה', ובלא כל רגש.

וכמו שאומרים בנוסח התפילה בשחרית של שבת: 'ולא נתתה' אלוקינו לגויי הארצות, ולא הנחלתו מלכנו לעובדי פסילים, וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים, כי לישראל עמך נתת באהבה, לזרע יעקב אשר הם בחרת'. ואף שיש עוד דברים שהקב"ה נתן לנו ולא לגויי הארצות, אבל כאן יש שבח מיוחד שנאמר על שבת קודש שהקב"ה נתנה לישראל.

מוסיף ר' דן: 'מעתי על האדומי' בעל השומרו מלומדים 'וצל' שדרכו היה ללמד כל ליל שישי, כל יום שישי, ובכל ליל שבת ויום השבת, ואף במוצאי שבת עד יום ראשון בבוקר! ישנם כאלה שמקפידים שלא ללבוש בגדי שבת אלא רק בשבת, כדי לעורר את ההרגש לשבת קודש. על סנדק כתוב (אורח חיים תקנא, א) שהוא לובש בגדי שבת. אבל בלא כל סיבה אין ללבוש בגדי שבת ביום חול, ובכך מעוררים את ההדגשים לשבת קודש. ע"כ.

שמעתי פעם מישל נאה ע"כ מהמגיד-מישרים הרב שלמה לווינשטיין שליט"א: כאשר אנחנו שואלים מישהו 'כמה כסף יש לך בכספת? התשובה תלויה במשיב: אם הוא עני ואביון, הוא יגיד מאה ש"ח, אם הוא בדרגה קצת יותר, יהיה לו כבר אלף ש"ח. אם נשאל מי שיקרא 'אמיד', הוא יענה שיש לו מיליון ש"ח, ואם נשאל מי שיקרא 'אמיד' הוא יענה שיש לו מיליארד! הוא יספר על עשר מיליארד! בכספת של מדינת ישראל הסכום יספיק עוד, חמישים מיליארד מנוחים בה, ואילו בכספת של ארצות הברית, שם כבר לא ניתן לספור...

בכספת של מלך מלכי המלכים, ש"לי הכסף ולי הזהב" וכסף אינו שווה ערך אצלו כלל, אמור להיות האוצר הכי יקר ושווה בעולם, ומה הוא? שבת קודש!!! "מתנה טובה יש לי בבית גגיו ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל".

אגב אורחא: "אין לו לקב"ה בבית גגיו אלא אוצר של יראת שמים". ה'רבינו בחיי' מסביר שבכספת שמים דבר שאינו 'בר השגה'. כסף אצל הקב"ה אינו חשוב כלום, מה כן חשוב, מה הקב"ה שם בכספת, כל התגברות בענייני יראת שמים, זה דבר שאינו בר השגה, ואת זה הקב"ה שומר בכספת... והג"ה: ר' אלימלך בירדמן שליט"א, חנוכה תשפ"ג, חיפה.

מה למדתי מהחליפה שנשכחה בדרך למסיבת חנוכה עם ר' מיילך???

שבוע שעבר נבר רביעי של 'חנוכה' - זכינו, והגה"צ ר' אלימלך בירדמן הופיע בחדרו בעיר 'חיפה', להתוועדות בשירה ובזמרה לכבוד ימי 'ההלה וההודאה', ובין שיר לשיר נשמעו בפיו 'אמרות טהורות' לעורר הלבבות 'על הניסים' שנעשו לאבותינו ב'מימי החם' - 'ועל הניסים' שאפשר לפעול 'בזמן הזה'.

כמו כן דיבר הגה"צ 'על המלחמות' - מלחמת ה'טמאים מול הטהורים' וחיזק את לבבות המשתתפים במלחמת היצר.

עד כאן הכל טוב ויפה, אבל לי באופן אישי - קרתה תקרית מאד לא נעימה... שכחתי להביא את החליפה. (למדתי בבית המדרש בלי החליפה, ומשמ יצאתי לר' מיילך, ולא שמתי לב).

ליותר על המסיבה עם ר' מיילך - ולחזור לרכסים, לא בא בחשבון. להשיג חליפה ממישהו בחיפה, לא היה נראה הגיוני, וגם לא נעים לבקש ממשהו. הליכנס למסיבה בלי חליפה - קצת בביזנות, אבל לא נורא, בביזנות זה דבר טוב כל עוד שזה לא בא על חשבון אחרים - שאתה מכשיל אותם לבזות אותך. [היה חביב על מרן האילת השחר' זיע"א לשונו של ר' חיים ויסאל ב'שערי קדושה' (פ"ו): "אם עיני שכל לך, היה לך לחפש מי שיעריך, כי חיים אתה מבקש לך".]

בקיצור, נכנסתי למסיבה, והרגשתי קצת לא נעים, ובפרט מר' מיילך, והתנחמתי שבטוח הוא דן אותי לכף זכות.

ידוע מה'בעל שם טוב' זיע"א, שמכל מאורע שקורה ליהודי, יקח ממנו לעבודת ה' - והיה לי מוסר השכל נובק.

ומה אם למסיבה של בשר ודם, ובוודאי שר' מיילך דן אותי לכף זכות - היה לי לא נעים. לפגישה עם מלך מלכי המלכים - תפילה, האם זה מכובד להגיע בלי כובע וחליפה??? (מפורסם בשם מרן הגר"ח זוק'ל שעדיף להתפלל ביחידות עם כובע וחליפה מאשר במנין בלי כ"ח).

כתב רש"י (ברכות כ"ה): 'צריך הוא להראות עצמו כעומד לפני המלך'. וכן הוא בגמ' (שם, ל:): "רב יהודה הוה מציין נפשיה והדר מצלי", ופירש רש"י: "מקטש עצמו בבגדיו". וכן הוא מהגמ' (שבת י:): לגבי החיוב לחגור חגורה, ופירש"י (עב) 'התנאה לפניו'.

אנו חייבים להתלבש במלבושים נאים ומסודרים לקראת התפילה, כפי שנפסק להלכה בשו"ע (סימן אא).

כמה נפלאים הם דבריו של האורחות צדיקים (שער הדיקה), הכותב כך: "שיוכור שהקב"ה רואה מחשבות לבו. ראה איך מקטש ומייפה עצמו הוהלך לשרת לפני המלך, כמו שכתוב (אסתר ד: ב): "כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק", וכאשר תראה ביוסף הצדיק, עליו השלום (בראשית מא יד): "וישלח פתע ויקרא את יוסף וירצוהו מן הבור ויגלה ויחלף שמלותיו ויבא אל פרעה". והנה ראה, שאינו מתקטש העומד לפני המלך לעולם כמי שעומד לפני המלך שעה אחת. 'אם כן אנחנו העומדים לפני מלך מלכי המלכים לעולם, כי הוא רואה מחשבות לבנו בסתר ובגלוי, ואין מנוס ממנו. כי בכל מקום הוא, שיש לנו לחשוב תמיד בגדולתו, ולהסכים בלבנו לעשות רצונו ולהתקטש במחשבותינו לפניו".

הרגשה נוספת שיש לי מאותו מאורע בלי החליפה: עד אותו מאורע נהגתי (כמו רבים) ללבוש את החליפה בתפילת שחרית, עם יד אחת תקינה, והשרוול השני תלוי ברישול, בגלל התפילין, שקשה להכניס לתוך השרוול של החליפה, מאותו מאורע, שהתחדדה בי ההרגשה של עומד לפני המלך, איך צריכים להיות במפגש מול אדם חשוב, אני מכניס את היד עם התפילין לתוך החליפה, ולבוש בצורה רגילה... אשמח אם מישהו יראה לי מדברי הפוסקים בזה.

<p>עלון השבוע: נתרם ע"י הרה"ג החפץ בעילום שמו, כהודיה ורתיוה' לה' על לידת בתו שתחיה, יזכה לגרלה לתורה לחופה ומעש"ט. ולהצלחת התורם וכ"ב כר"ג.</p>	<p>הציבור מתבקש לתרום להמשך הרפתת והפצת העלון.</p>	<p>נתן להדפיס לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com</p>	<p>דרוש תרומות להדפסת העלון נתן לתרום כינודים פלוס בקופ"ח 'עלי באר' הנצחה שבועית - 60 ש"ח מצווה רבה וחיבי הדים להדיפס מומייל ולהלך בבתי כנסת.</p>
<p>חלק נתרם לע"ג: משך כן חנוס תורתו. וזוהו רחל זינת בת נויבר תורתו.</p>	<p>העלון.</p>	<p>בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>בכספת של מלך מלכי המלכים, ש"לי הכסף ולי הזהב" וכסף אינו שווה ערך אצלו כלל, אמור להיות האוצר הכי יקר ושווה בעולם, ומה הוא? שבת קודש!!! "מתנה טובה יש לי בבית גגיו ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל".</p>